

1673 2den Del. af Finantslovs. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 1674

ger noget Forlangende om Bevilling til Anlæg af de vest- og sydjydske Sernbaner, og ihvorvel den høitærede Indenrigsminister ikke har udtalt sig i Anledning af denne Sag, finder jeg mig dog foranlediget til at gjøre et Par korte Bemærkninger om den, saameget mere som jeg ikke skal nægte, at der for mig er noget ganske Forunderligt i, at der ikke er forlangt nogen saadan Bevilling. Da der nemlig ifjor var forelagt et Forslag, som ogsaa blev vedtaget, om Anlæg af en sydjydske Everbane til Esbjerg Havn, havde man en saa forfærdelig Hast med at faae Loven ud, saaledes at Arbejdet kunde blive paabegyndt, for at Esbjerg Havn ikke skulde komme til at svæve i Luften, som man udtrykte sig, at man ikke engang tog sig Tid til at undersøge, hvilken Linie der i Grunden var den heldigste; ja, man gav sig ikke engang Tid til at undersøge, om det ikke var heldigt at tage en Linie, som var foreslaaet i Landsthinget. Der er derfor for mig noget meget Forunderligt i, at man desuagtet udsætter Sagen. Man siger nu vel, at de politiske Forhold ere af en saadan Bessaffenhed, at de maae medføre en Udsættelse; men den Grund kan jeg i alt Fald ikke for min Part anerkjende. Jeg finder ogsaa, at der er noget mere foruroligende ved Udsættelsen, efterat jeg har seet den Skrivelse, der foreligger fra Finantsministeren til Indenrigsministeren angaaende denne Sag; thi jeg seer ikke bedre, end at han fordrer, at der, forinden Loven af 24de April 1868 bliver udført, maa vedtages en anden Lov om, hvorledes Midlerne til disse Baners Bygning skulde tilveiebringes. Sæt, at det Lovforslag, som den høitærede Minister maatte fremkomme med i saa Henseende, var imod Thingets Ønske, og at man ikke kunde komme overeens derved, saa vilde jo deraf, efter hvad der os forelagt, siensynligt følge, at intet Sernbaneanlæg kunde blive paabegyndt; thi den høitærede Finantsminister siger, at han ikke kan begynde, inden han faaer Penge dertil bevilgede. Endvidere forekommer det mig

ganske forunderligt, at en saadan Udsættelse er vedtagen, inden man i mindste Maade vidste, hvorvidt der kunde være Tale om, at Sernbaneanlægget alligevel kunde blive udført i rette Tid, thi da man spurgte den høitærede Minister, om man havde Grund til at troe dette, og om det var støttet paa Dplysninger fra Regjeringens Teknikere, svarede man ganske tørt: Vi have slet ikke indhentet saadanne Dplysninger fra Teknikerne. I disse Tegn, om jeg saa maa kalde det, er der for mig noget Foruroligende for den vestlige og den sydlige Sernbanes Bedkommende, og det er denne Foruroligelse, der har gjort, at jeg har troet ikke at burde tilbageholde et Par Ord. — Endvidere maa jeg sige et Par Ord med Hensyn til Nr. 20 i Betænkningen om Controlen ved Limfjordsstikkeriet. Som det vil erindres, meente flere af Finantsudvalgets Medlemmer ifjor saavel som enkelte af Thingets Medlemmer, at denne Control i Grunden var overflødig. Vel siger den ærede Minister i sin Skrivelse, at han ikke troede, det var Tilfældet; men han har dog fundet sig foranlediget til at lade en Undersøgelse foretage ved Birkedommer Fiedler, og i Finantsudvalgets Betænkning have vi en Skrivelse fra denne. Det forekommer mig imidlertid ikke, at denne Skrivelse vidner om, at Hr. Fiedler har havt et saa uheldet Blik til at foretage en saadan Undersøgelse, som man med Rette kunde vente, thi der forekommer Udskilligt deraf, som lader formode, at han har været foruindtaget imod, at Tilsynet skulde overgaae til Communerne ifølge Lov af 22de Marts 1867. Han siger saaledes: „Men jeg frygter for, at man ikke tør hengive sig til et saadant Haab“ — det er Haabet om, at Communerne selv maae kunne føre Tilsynet — „der maa bygges paa saa ideale Tilstande for Netsbevidsthed og Selvopoffrelse, som Erfaringen nægter os at troe paa“. Han tilføjer, at han, som Tilstandent er, er bange for, at man „vil lade sig lede og hilde af Frygt, Frændskab, Venskab, Had,